

Leef

VRIENDEN
LOTERIJ
— SINCE 1985
www.vriendenloterij.nl

Nationaal
Theaterpact

MUSEUM
DE RIJSDIJK
2025



Lone van Roosendaal komt deze zomer thuis

LEEF // 2-3

Esmée Dekker: 'Ik speel liever heks dan prinses'

Esmée Dekker won afgelopen jaar als Betty Rizzo nog een Musical Award voor beste vrouwelijke bijrol in een grote musical. Deze zomer vervangt Dekker bij *Het was Zondag in het Zuiden* Magtel de Laat als wethouder Brigitte Beckers. Hoe Servé Hermans bij haar uit is gekomen voor een rol in *Het was Zondag in het Zuiden*? Zeker weten doet Esmée Dekker (30) het niet, maar ze vermoedt via de musical *Grease*, waarin ze Betty Rizzo speelde en waarvan Hermans regisseur was. „Voor de rol van wethouder Brigitte Beckers zocht hij iemand die een sterke vrouw met een pittig karakter kon neerzetten en Rizzo is in *Grease* natuurlijk ook een pittige dame.”

Vernieuwend

Ze hoefde dan ook niet lang na te denken over de vraag van Hermans. „Ik wilde altijd al graag eens samenwerken met Toneelgroep Maastricht. En zeker als het iets vernieuwends is zoals *Het was Zondag in het Zuiden*. We repeteren erg kort omdat de meeste mensen uit de voorstelling het al kennen. Dus ik moet goed voorbereid de repetities in gaan, want veel tijd is er niet. Dat maakt het extra spannend.”

Juist het vinnige karakter van die jonge wethouder die constant het voortouw neemt en ook verbaal op de voorgrond treedt, spreekt Dekker enorm aan. „Ik vind het altijd leuk om brutale types te spelen. Liever de heks dan de prinses.” Toch zal ze Magtel de Laats invulling, die vorig seizoen Beckers speelde, niet een-op-een gaan kopiëren. „Sowieso zijn Magtel en ik twee heel

verschillende vrouwen. Dus zal ik vanzelf een eigen draai aan deze rol gaan geven. Ik vind Brigitte Beckers bijvoorbeeld ook best grappig omdat ze zo fel is. Dus een beetje humor in de vorm van wat sarcasme toevoegen lijkt me wel leuk. Al moet ik dat nog met Servé bespreken. Maar ik wil haar niet alleen maar boos laten zijn. Af en toe mag het wat mij betreft ook een toefje lichter.”

Openlucht

Voor Dekker wordt *Het was Zondag in het Zuiden* de eerste musical in de openlucht. „Ik ben heel benieuwd naar de rol die wind, regen en geluiden van buitenaf gaan spelen. En dat elke avond voor 2300 toeschouwers. Een gigantisch aantal. Nog los van dat reusachtige decor met al dat water. En al die figuranten. Toen ik die videoregistratie voor het eerst zag, dacht ik: waar komen die allemaal vandaan?”

27 mei beginnen de repetities. Dekker kijkt enorm uit naar het samenspelen met mensen als Renée van Wegberg en Hein van der Heijden. Daarnaast wordt het een weerzien met Lone van Roosendaal en Buddy Vedder met wie ze negen jaar geleden al in *Heerlijk* duurt het langst speelde. „Mijn stageproductie. En weet je wat het mooie is? Na de laatste voorstelling van *Het was Zondag in het Zuiden* hebben we tien dagen vrij en treffen Buddy en ik elkaar weer. Voor de repetities van *Saturday Night Fever* waarin we als Tony Manero en Stephanie Mangano vanaf september de hoofdrollen spelen. Dus dit wordt een heel mooi voorproefje en dan dóór.”



Esmée Dekker. FOTO BJORN FRINS

Ze is komende zomer te zien als de moeder van Renée van Wegberg in de spektakelmusical 'Het was Zondag in het Zuiden'. Hoewel al in 1987 vertrokken naar Amsterdam, voelt de in Bocholtz en Maastricht opgegroeide Lone van Roosendaal (54) zich zeer verbonden met Limburg. „Toen Joes Brauers 'De slimste mens' won, was ik ook wel een beetje trots.”

INTERVIEW LONE VAN ROOSENDAAL

'Voor mij voelt Limburg nog steeds als thuis'

TEGELEN/AMSTERDAM
DOOR IVAR HOEKSTRA EN
RONALD COLÉE

De gastvrijheid van Lone van Roosendaal is sowieso zuidelijk. Immers, bij welke BN'er maak je mee dat die belt met de vraag of de journalist, die te voet is, het adres wel kan vinden om hem vervolgens met de auto op te pikken ('want het regent pijpenstelen!'). Eenmaal bij haar woonboot gearriveerd stopt ze ook nog de kletsnatte jas en sokken van de verslaggever in de droger.

Het is de hoffelijkheid die past bij Van Roosendaal, opgegroeid in het dorpje Bocholtz en beland in de grote stad. Op een steenworp afstand van het Olympisch Stadion woont ze op het water met haar man, een geboren en getogen Amsterdamer. Niet vreemd dus dat ze door de buitenwacht wordt gezien als een echte Amsterdamse. Maar vergis je niet, in Van Roosendaal schuilt een Limburgse ziel. „Mijn jeugd jaren heb ik in Limburg doorgebracht. In het katholieke dorpje Bocholtz was ik als kind van hippieouders de vreemde eend in de bijt. Kinderen uit de buurt kwamen maar wat graag bij ons spelen, omdat we in een soort villa Kakelbont woonden met allemaal kisten met spulletjes, een huis waar alles mocht.” De Van Roosendaals werden in het kerkdorpje gezien als dat gekke gezin, maar de sopraan en actrice heeft er zich altijd thuis en geborgen gevoeld. „Ik zat als niet-katholiek meisje op de enige gemengde katholieke school in Nijswiller-Wahlwiller en mocht daar gewoon meedoen met de heilige communie. Ik kon alleen geen hostie halen. Dat was in de jaren zeventig voor een katholieke dorpschool best bijzonder.”

Onlangs reed ze weer eens door het Bocholtz van haar jeugd en had meteen weer dat 'we zijn weer thuis'-gevoel. „Dat heb ik ook met Maastricht waar ik na de scheiding van mijn ouders met mijn broer en moeder nog een aantal jaren in het centrum heb gewoond. In een piepklein maar heel knus huisje in de Tafelstraat waar ik vanuit mijn zolderraampje uitkeek op het Hilariussteegje en staarde naar alle toeristen die voorbijkwamen. Als we met een theatertour in Maastricht spelen, wordt er door de cast vaak gezegd dat 'het zo'n verschrikkelijk eind rijden is'. Maar dat gevoel heb ik dan helemaal niet. Ik heb dat wel als ik in Groningen speel, terwijl dat net zo ver van Amsterdam verwijderd is als Maastricht.”

System

Op haar zeventiende vertrok Van Roosendaal naar de hoofdstad om te studeren aan de kleine kunstacademie, maar Limburg heeft ze nooit uit haar systeem gewist. „Ben Joes Brauers

onlangs *De slimste mens* won, begreep ik van een jeugdvriendin uit Bocholtz dat heel het carnaval daar in het teken stond van Joes en *De slimste mens*: de optocht, de pekskes, alles was Joes. Geweldig toch? Ik voel dan hetzelfde sentiment als iedereen in Bocholtz, dat een jonge vent uit het dorp van mijn jeugd landelijk de show steelt.” Het geeft volgens Van Roosendaal nog maar eens aan dat je verbonden voelen met een streek niets te maken heeft met of je er geboren bent, of hoe lang je er hebt gewoond. „Ik ben geboren in Bonn, heb ook nog een paar jaar in Berlijn gewoond en woon nu al 37 jaar in Amsterdam, maar voor mij voelt Limburg toch nog steeds als thuis. Voor *Het was Zondag in het Zuiden* ga ik komende zomer een maandje in Maastricht wonen en daar verheug ik mij nu al op. Ik heb het er met mijn man ook weleens over om later naar Limburg te vertrekken, dat idee spreekt hem ook wel aan. Al wil hij dan wel een pied-à-terre in Amsterdam aanhouden.”

Mouw

Goede vriend en Limburger Raymond Kurvers, die ook in *Het was Zondag in het Zuiden* speelt, tipte Van Roosendaal en vroeg of zij zich deze zomer niet wilde aanmelden voor de rol van trotse boerenmoeder Mie, omdat vertolkster Anne-Mieke Ruyten na een week stopt. „Dat leek mij enig, maar door andere verplichtingen kon ik niet mee repeteren, daarom had ik mij niet aangemeld. Toen werd ik toch gebeld door regisseur Servé Hermans om te komen praten en dat er wel een mouw aan te passen viel wat betreft de repetities. Nee, ik weet niet of Servé van mijn Limburgse roots afwist. Ik denk dat Raymond hem dat ingefluisterd heeft, dus veel dank aan

“

Ik zat als niet-katholiek meisje op de enige gemengde katholieke school en mocht gewoon meedoen met de heilige communie.

Lone van Roosendaal



hem!" Dat ze de repetitieweken met de gehele cast moet skippen, is volgens Van Roosendaal geen onoverkomelijk probleem. „Mijn rol is gelukkig redelijk afgebakend. Als het een hoofdrol was, zoals die van Renée van Wegberg, dan was het geen haalbare kaart geweest. Maar als boerenvrouw zit ik geïsoleerd met mijn man op onze boerderij en kom daar vlak voor de

finale vanaf en speel dan pas met de hele groep. Dat moest te doen zijn, dus dat durfde ik wel aan. Ik heb toen ik het hoorde van mijn rol meteen Renée, met wie ik vroeger samen op het toneel stond, geappt: 'Je mag mij vanaf juni 'mama' noemen, want daar ben ik in mijn carrière nu aanbeland.' Ha, ha." Buiten Limburg zijn er weinig mensen die weet hebben van de

overstromingen in 1993, ook Van Roosendaal heeft er weinig herinneringen aan. „Ik woonde toen ook al zes jaar in Amsterdam, en bij mijn moeder die toen nog in Maastricht woonde, speelde het ook niet echt. Er waren ook geen doden en gewonden zoals een paar jaar terug in Duitsland waar hele dorpen werden weggevaagd door het water. Het interessantste aan

Lone van Roosendaal is komende zomer te zien in de spektakelmusical 'Het was Zondag in het Zuiden': „Ik voel mij zeer verbonden met Limburg.”
FOTO ROBIN KAMPHUIS

“

Toen Joes Brauers onlangs 'De slimste mens' won, voelde ik hetzelfde sentiment als iedereen in Bocholtz, dat een jonge vent uit het dorp van mijn jeugd landelijk de show steelt.

- Lone van Roosendaal

dit verhaal voor mij is niet zozeer de ramp van het water zelf, maar de verbijsterende manier waarop de lokale autoriteiten ermee omsprongen. Het is net als bij het gaswinningschandaal in Groningen: je weet al heel lang dat er een groot probleem is, maar de overheid luistert niet.”

Dialect

De muziek van Rowwen Hèze speelt een grote rol in de musical, aan Van Roosendaal de eer om een van de mooiste nummers van de band te zingen: *De Neus Umhoeg*. „Ik heb in de jaren dat ik in Maastricht woonde absoluut met een Limburgs accent gesproken, maar dit is Noord-Limburgs en dus heel anders. Maar Renée komt daar wel vandaan, dus die gaat mij helpen; het voordeel is dat ik goede oren heb en al snel doorheb waar in een dialect de klank zit.” Van Suzan Seegers en Renée van Wegberg zijn de Limburgse roots bekend, van Van Roosendaal niet. „Als ik in Limburg speel, wordt dat gek genoeg ook niet speciaal benadrukt door de marketing. Oké, ik ben natuurlijk geen oer-Limburgse zoals Renée en Suzan. Dat is ook helemaal niet erg, ik snap het verschil tussen hun Limburgs-zijn en dat van mij echt wel. Maar ik merk wel dat Limburgers het leuk vinden om te horen hoe iemand die er misschien niet geboren maar wel getogen is, zich nog steeds sterk met de provincie verbonden voelt. Terwijl als je tegen een echte Amsterdammer zegt 'ik ben misschien geen geboren Amsterdammer, maar voel me wel zo' dan krijg je als reactie 'schei uit, alleen omdat je hier een paar jaar hebt gewoond, voel je je zeker al heel wat'. Dat is het verschil, terwijl ik er toch al 37 jaar woon.”

Het was Zondag in het Zuiden, van 5 juni tot 14 juli 2024.
Meer info: hetwaszondaginhetzuiden.nl